

Ringo Gomez-Jorge
**dode bloemen leven
forever**

roman

Manteau

Row row row your boat
Gently down the stream
Merrily merrily merrily merrily
Life is but a dream

We're trapped in the belly of this
horrible machine, and the machine is
bleeding to death.

— 'The Dead Flag Blues',
Godspeed You! Black Emperor

Wie zich verkleeden kan
die hoort erbij.

— *Keefman*, Jan Arends

Proloog

Dode bloemen leven forever is een roman gebaseerd op de beslommeringen waarmee wij, Chloë en ik, te maken kregen tijdens onze reis door het zompige landschap van de stedelijke, creatieve middenklasse. We woonden in een middelgrote, veilige stad, huurden een appartement op de derde verdieping van een versleten herenhuis en leefden een bestaan van drijvende objecten, net zoals iedereen rondom ons zo'n beetje, hadden wij de indruk. Om die reden dit boek.

Door dit boek te schrijven ben ik een nestbevuiler en ja, nestbevuilers eindigen op de laatste bank of, in mijn geval: in een soort van ballingschap ergens in een kleine kamer met een ratelende ventilator die nog eens benadrukt dat je ver weg bent van alles. Nu ik het einde van het boek verklapt heb — dit is geen verhaal dat teert op een verrassende twist ergens voorbij driekwart van de pagina's, geen paniek, geen paniek — zal ik ook het begin vertellen. Dit boek begint op de avond van een doordeweekse dag.

DEEL 1

1

In mijn jeugd had ik twee hamsters. Een ervan liep graag eindeloos rondjes in het rad, de ander beet graag op de tralies. Het waren Russische dwerghamsters en ze zaten in een kooitje in de kelder. Ik had ook een spierwitte muis die ik de naam Harm had gegeven. Toen ik Harm bij de hamsters liet verblijven, kwam de ene Rus uit zijn rad en liet de andere de tralies los en gingen ze samen Harm bijten.

Ik heb ook veeltepelmuisen gehad. Ze waren met velen en zaten allemaal in de kelder, in draadkooien. De kelder rook naar de warme urine en kleine dierenlijfjes.

Op een zonnige, doordeweekse dag schoot ik rond halfzes 's avonds wakker. Ik lag over het bed uitgespreid met mijn voeten bengelend over de rand, één hand op mijn buik en de andere ergens willekeurig op het laken alsof ze niet akkoord ging met de situatie. Het bonkte in mijn hoofd. Toen ik stilaan herkende hoe of wat werd ik overvallen door een sterke weerzin.

De kamer waarin ik wakker werd stond ongeveer drie jaar te boek als de slaapkamer van Chloë en mij. De ruimte was wit en had de allure van een ziekenhuisverblijf. Naast mij lag een donsdeken opgerold als een uitgesmeerde bol roomijs, tegenover mij genoot een magere kamerplant van enkele zonnestralen. Hij leek mij aan te kijken en te oordelen.

Om een of andere reden produceerde mijn neus een geluid dat het midden hield tussen sissen en piepen, zoals de harige neus van een vijftigjarige zakenman in een naar tabak ruikend maatpak. Het bleef bonken in mijn hoofd en dus besloot ik naar het plafond te staren. Misschien was het beter zo.

Een halfuur later zat ik verdwaasd aan een grijze formica tafel in een keuken die sinds de jaren zeventig niet meer opgeknapt was. Op de formica tafel stond mijn computer opengeklapt en in slaapstand, net zoals zijn baasje hem enkele uren geleden had achtergelaten.

De computer en de tafel vormden samen met een houten stoel mijn kantoor. In de keuken zitten en naar een scherm turen terwijl ik af en toe op een klavier tikte was de manier waarop ik geld verdiende. Het was niets ongewoons. Overal in de stad en eigenlijk in alle steden over de hele wereld zaten mensen zoals ik thuis aan een tafel voor een computer zich in hun onderhoud te voorzien. Het was een heel netwerk van mensjes, als sterren aan de hemel, allemaal eenzaam fonkelend, maar op een of andere manier door het lot verbonden. Misschien zou een astronaut die gekluisterd zat aan het raam van zijn ruimtetuig er Beren en Boogschutters in zien, in dat netwerk van door schermen uitgelichte gezichten.

Het zwarte scherm van de computer lichtte op en een lange doorlopende tekst werd zichtbaar. Op de koelkast achter mij had Chloë onlangs een foto vastgezet met een blauw magneetje. Het was een overbelichte instantfoto waarop ik in ondergoed een groot jachtgeweer op de fotograaf richtte. Chloë, wederhelft en medebewoner, ronselde af en toe wat geld bij vrouwenbladen in de hoedanigheid van styliste. Voor een fotosessie met als thema ‘safari’ had ze een B-model in een Nederlands wildpark tussen enkele giraffen laten poseren met een jachtgeweer. Ondanks de absurde scène hield het model haar kin omhoog en haar mond lichtjes geopend zoals modellen dat nu eenmaal doen. ‘Geef me dat geweer’, had ik de ochtend erop met een zekere opgewektheid bevolen. Ik wilde er ook mee poseren.

Ik geeuwde en hoorde een sleutel in het sleutelgat. Vervolgens het gekraak van de deur en voetstappen. Chloë verscheen in de keuken. ‘Hey’, zei ze.

‘Hey’, zei ik.

Chloë droeg een lange beige trenchcoat, een flodderbroek en donzige witte sportschoenen. Creatieve meisjes van de stad hielden van androgyne kleding omdat het een uitgesproken tegenreactie was tegen de norm. Ondertussen had dit uniform zelf een norm opgelegd. Vrouwen in vrouwelijke kleren waren ‘anders’.

‘Vertel me iets sappigs over een van je vrouwelijke collega’s die je net iets minder graag hebt dan alle andere vrouwelijke collega’s, die je eigenlijk allemaal niet zo graag hebt.’

Chloë negeerde mijn verzoek en vroeg: ‘Nog veel regen gehad?’ Ze keek naar het blauwe plastic zwembad dat in het midden van de keuken stond. Het zwembad had de vorm van een schelp en lag in de keuken omdat we die week last hadden gehad van een lek dat leek op een binnenskamerse regenbui.

De eerste keer dat het in de keuken regende, zat ik aan de keukentafel en staarde naar mijn computerscherm. Chloë staarde uit het raam naar de koterijen van de stad. Ze kauwde op een dikke witte boterham met chocopasta en droeg enkel ondergoed. Het zachte gebrom van de wasmachine van de bovenbuur weerklonk.

Chloë draaide zich om en zei: ‘Misschien — ’

Als een stofje uit de lucht viel er een dikke druppel op haar voorste krul. Haar ogen werden groot van onbegrip. Vervolgens vielen er nog drie druppels naar beneden. Ik zag haar pupillen naar het plafond draaien. De uiteindes van haar voorste tanden werden zichtbaar. Ik keek ook op.

‘Wat — ’

Uit een barst in het plafond droop het, steeds harder. Een minuut later stortte het water naar beneden.

Een spoor van water kronkelde zich door het appartement, tot in de donkere woonkamer. Daar botste het op de vergulde poot van de houten buffetkast. Boven die kast, in de schemer, hing een portret van mij, geschilderd door Chloë. Ik stond erop afgebeeld in duikpak bij een rivier in de nacht en tuurde naar

het water. Chloë had mijn gestalte een gifgroene kleur gegeven. Rondom mij donkergroene, woekerende vingerplanten. Hun bladeren grepen naar mijn tere lijf.

‘Omdat jij verzorging nodig hebt’, gaf Chloë altijd als antwoord als ik vroeg waarom, en dan pakte ze me vast en liet ik haar met een oogrol begaan. Ik begreep het niet. Omhelsden die vingerplanten mij? Of had ik verzorging nodig omdat ik door planten gemolesteerd werd? Ze haalde dan haar wenkbrauwen en wipneus op: ‘Wie weet?’

Het water vormde een cirkeltje rond de poot van de kast. Behalve die kast stond er niet veel meubilair in het appartement. Er stonden vooral planten. Overal planten. We leefden in een oerwoud. Terwijl het water in stralen uit het plafond de keuken in bleef stromen, glommen de planten van geluk. Op de achtergrond: onze drukke silhouetten in het tegenlicht van de keuken. We waren twee riviermensen met emmers.

‘Heeft ze opengedaan?’ vroeg Chloë met een verwilderde blik. ‘Ze was niet thuis’, antwoordde ik.

‘Dus we gaan hier gewoon onder water lopen?’ De apocalyps trilde in haar stem. ‘Ooit moet die wasmachine toch stoppen met draaien, niet?’

Toen het gestopt was met regenen, stonden Chloë en ik naast elkaar en keken naar het plafond. Haar haren waren kledernat, haar knieën vuurrood. Aan onze voeten lag een grote blauwe plastic schelp die de taak van de emmers had overgenomen. Ik had de schelp in de kelder gevonden. Chloë had ze ooit gebruikt voor een fotosessie. Toen poseerde een matig model als de Venus van Botticelli in een blauwe plastic schelp. Ze droeg een roze yogalegging en een sport-bh. De achtergrond bestond uit een grote poster van een natuurlandschap. De redactie van het vrouwenblad was wildenthousiast.

Ik zei: ‘Wel, dat was dat.’

Die nacht droomde ik van de knaagdieren in de kelder.

© 2021 Manteau/Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Ringo Gomez-Jorge

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Amsterdam
www.newbookcollective.com

Eerste druk juni 2021

Ontwerp omslag en binnenwerk: Inge Rylant
Zetwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3799 8
D 2021/0034/197
NUR 301